

בש"פ 1712/21 - רוסלן מוגילובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1712/21

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: רוסלן מוגילובסקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים לפי החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 25.2.2021 במ"ת 31650-09-20 שניתנה על ידי כב' השופט נ' סילמן.

תאריך הישיבה: ח' בניסן התשפ"א (21.03.21)
בשם העורר: עו"ד רויטל סבג; עו"ד רותם כהן
בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

מונח לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (מ"ת 31650-09-20, כב' השופט נ' סילמן), בה נדחתה בקשת העורר לעיון מחדש בהחלטה לעצור עד לתום ההליכים נגדו.

1. לפי עובדות כתב האישום, העורר, במסגרת עיסוקו כמלווה בריבית, הלווה למתלונן כספים. משזה התקשה לעמוד בתשלומי ההחזר, העורר איים עליו ועל חברו שלווה ממנו גם כן כספים, בכך שיפגע בגופם אם לא יעמדו במועדי החזר התשלומים שסיכמו. בהמשך העורר תכנן, יחד עם שני שותפים נוספים, לנסוע לאילת, העיר בה מתגורר המתלונן, על מנת לחטוף ולסחוט אותו. המתלונן נחטף על ידי השלושה בזמן שיצא להפסקת עבודה, והוסע ברכב לביתו של העורר בחדרה בניגוד לרצונו. במהלך הנסיעה, העורר הכה את המתלונן ואיים עליו. נוסף לכך, העורר ויתר המעורבים

עמוד 1

ניסו להניע את המתלונן לעבוד אצל אחד ממכריו של העורר ללא שכר, במטרהששכר עמל עבודתו ישולם לעורר תחת החוב שהמתלונן חב לו. בשל אלו, העורר הואשם בעבירות חטיפה לשם סחיטה, קשר לפשע, סחיטה בכוח, תקיפה הגורמת חבלה ממשית וסחיטה באיומים.

הסניגור מסתייג מהחלטת בית המשפט המחוזי ממספר כיוונים. הראשון, השארתו של העורר במעצר נוכח שחרורם של שני הנאשמים המעורבים בכתב האישום לחלופת מעצר. השני, הזמנת תסקיר המעצר במסגרת הדיון הנדון, כשהתוצאה אליה הגיע שירות המבחן הינה בגדר הפתעה. השלישי, ההסכמה על כךשהעורר פגש במתלונן בהיותם יחד במעצר, כאשר לטענת הסניגור עניין זה מאיין את טענת השיבוש שעמדה למאשימה. לעומת זאת, ב"כ המדינה תומכת בהחלטת בית המשפט המחוזי תוך התייחסות להבדלים בין העורר ויתר הנאשמים ששוחררו לחלופות מעצר.

2. נתון חשוב בהכרעה בבקשה זו הוא מרכזיותו של העורר בסיפור המעשה שהוכח לכאורה. עיון בכתב האישום מגלה שלעורר המניע לביצוע המעשים המתוארים. הוא המאיים, היוזם את פעולת החטיפה, ואף הוא זה שהכה את המתלונן בעין וגרם לו לחבלה ממשית. העובדות מלמדות לכאורה על בריונותו של העורר כלפי המתלונן, ובית המשפט חייב לתת את המשקל הראוי להתנהגות מעין זו בבחינת המסוכנות הנשקפת ממנו.אף אם מסוכנות זו נקודתית, רב האינטרס הציבורי בהגנה על היחיד שנזקק קורבן למעשי סחיטה, חטיפה איום ותקיפה. שירות המבחן ייחס לעורר רמת מסוכנות גבוהה, וקבע שהוא מתקשה לשמור על שליטה עצמית. על פי תסקיר המעצר, אף אם העורר מצוי בתחילתו של תהליך שיקומי, כיום הוא נעדר את הכוחות הנדרשים לעת הזו, ומכאן ההמלצה השלילית של שירות המבחן.

אשר למפגש בין העורר למתלונן במעצר, ב"כ הצדדים נחלקו בעניין נפקות נקודה זו. בעוד שהסניגור סבור כי זה מלמד על היעדר חשש לשיבוש הליכי המשפט מטעמו, ב"כ המדינה הדגישה את המגע המועט בין השניים. על פי קו זה, החשש האמור עודנו קיים באותה החריפות. מחלוקת זו היא מחלוקת עובדתית. גרסת העורר מכאן וגרסת גורמי אנשי המרות מכאן. בית המשפט המחוזי קבע מעין דרך ביניים, לפיה העניין מקהה את עוצמת טענות השיבוש לגבי העורר, וקביעה זו מקובלת עלי.

בסופו של דבר, על בית המשפט לבחון אם יש שוני משמעותי בין העורר ובין יתר הנאשמים המעורבים - ולכאורה השוני בנמצא. בעיקר, עליו לבחון אם יש בחלופה שהוצעה כדי להשיג את מטרות המעצר בהינתן העושה והמעשה לכאורה. במובן זה, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בניסן התשפ"א (24.3.2021).

ש ו פ ט

